

Retslægerådet er omfattet af den almindelige offentlighedsregulering i f.eks. forvaltningslov m.v. Det betyder, at inhabilitetsbestemmelserne også finder anvendelse under rådets behandling af sager.

Det kan i et lille land som Danmark med relativt få læger på højt niveau give problemer. Forslagsstillerne skal derfor gøre særligt opmærksom på muligheden for at rekvirere relevant faglig bistand fra udlandet.

Til § 3

Af retssikkerhedsmæssige grunde bør der som udgangspunkt gælde et mundtlighedsprincip, både for at sikre, at sagerne oplyses bedst muligt, og for at eventuelle usikkerheder i vurderingen fremlægges til åben diskussion.

Til § 4

For at sikre, at sagerne oplyses bedst muligt under domstolsbehandlingen, skal der være adgang til at kræve, at et medlem af rådet, der har deltaget i behandlingen af den konkrete sag, indkaldes som sagskyndigt vidne. Herved kan uklarheder i vurderingen gøres til genstand for spørgsmål fra parternes og domstolens side.

Til § 5

Herved fastslås princippet om, at en dissenterende har ret og pligt til at få sin mening indføjet i udtalelsen. Det er ganske vist helt usædvanligt med dissens i Retslægerådets udtalelser, men forslagsstillerne har en forventning om, at alene det forhold, at der er tale om, at udtalelser i mange sager skal foregå på baggrund af mundtlige drøftelser, i sig selv vil åbne for, at enkeltmedlemmer vil lade tvivlen komme frem.

Til § 6

Hovedparten af alle sager, rådet udtaler sig i, fore-

går udelukkende på skriftligt grundlag. Da det i sig selv giver betydelige retssikkerhedsproblemer, foreslås det, at der i sager, hvor enkeltpersoners retsforhold på afgørende vis fastlægges ved rådets udtalelse, kun kan ske ændring i forhold til den oprindeligt forelagte udtalelse til ugunst for den berørte person, såfremt et eller flere af rådets medlemmer selv har haft lejlighed til at undersøge den pågældende person.

Til § 7

Princippet om, at et råd af denne karakter skal afgive en årsberetning, burde ikke nødvendigvis fremgå af selve loven. Imidlertid har rådets praksis vedrørende årsberetning været ganske svingende. Forslagsstillerne har derfor fundet det nødvendigt at lovfæste dette krav.

Til § 8

Ifølge bestemmelsen bemyndiges indenrigsministeren til at fastsætte en forretningsorden for rådet. Denne bestemmelse er en videreførelse af gældende regler.

Et særligt problem, som imidlertid ikke kan løses via lovgivning, er dog, at Retslægerådet naturligvis bør følge den forretningsorden, som indenrigsministeren fastsætter.

At dette tilsyneladende ikke har været tilfældet, fremgår af dr.med. Preben Gertingers artikel i Månedsskrift for Praktisk Lægegering, februar 1995. Det står her side 182, at rådet »så at sige systematisk sætter sig ud over de to nævnte bestemmelser i forretningsordenen« (§ 4 om forhandling med den læge, der oprindeligt har foretaget undersøgelse af patienten, samt § 6, stk. 2, om dissens).

Det er dog vanskeligt for forslagsstillerne at formulere en bestemmelse, hvorefter Retslægerådet forpligtes til at overholde loven.